

har været forsøgt, end paa en saadan, der maa antages at have Erfaringens Grundlag at støtte sig til. I det Udvalg, som har været nedsat over det foreliggende Lovforslag, har det Spørgsmaal derfor ogsaa været underkastet en oftere gjentagen Overveelse, hvorvidt den Løsning, der saaledes var tilfjeldet, kunde siges at hvile paa en sikker Grundvold, og jeg troer at kunne udtale, at der ikke i Udvalget er fremkommet nogen Paastand om, at denne Løsning i og for sig ikke var fuldkommen correct; dog dette beider jeg forstaaet saaledes, at, forsaavidt Tanken var den at angive Maaden, hvorpaa man kunde stifte en Pensionsfond, der ydede vedkommende Embedsmænd eller vedkommende Interessenter visse efter deres Alder, Tjenestear og Indskud stigende Pensioner, saasnart de udtraadte af Tjenesten, og, forsaavidt Tanken var at angive, hvorledes dette kunde løses paa en saadan Maade, at en sliq Kasse var ligesaa sikkert funderet som nogen som helst bestaaende Livrente- og Livsforsikringsanstalt, er dette Spørgsmaal, der, om jeg saa maa sige, er Sagens egentlige Kerne i denne Retning, ikke af noget af Udvalgets Medlemmer, efter hvad der fremkom under Udvalgets Forhandlinger, besvaret anderledes end af mig allerede udviklet. Jeg troer derfor at kunne udtale, at, forsaavidt man kun vil see paa denne Side af Sagen, er der kun een Mening for mig som Udvalgets Ordfører at gjøre gjældende; men derimod har der i Udvalget været meget forskellige Meninger om, hvorvidt det vilde være rigtigt nu at give dette Forslag en praktisk Betydning i vort Statsliv, hvorvidt det vilde være rigtigt at indføre det saaledes i dets Almindelighed paa den Maade, her er foreslaet. Det vil sees, at Fleertallet i Udvalget har meent, at dette vilde være rigtigt; men Mindretallet eller rettere Mindretallene have meent, at det ikke vilde være det. Disse Mindretal have imidlertid været imod Forslaget af forskjellige Grunde, idet de Grunde, der have ledet nogle Medlemmer, ikke have ledet andre, og derfor have Mindretallene ikke i Betænkningen meddeelt nogen Udvikling af de Grunde, som de havde at anføre imod Forslaget. Det kan altsaa ikke paahvile mig her at give nogen samlet Fremstilling i den

Henseende, men jeg kan kun i al Almindelighed meddele de vigtigste af de Indvendinger, der ere fremkomne i selve Udvalget, og af hvilke Grunde Udvalgets Fleertal ikke har troet at kunne vige for de Indvendinger, der ere fremsatte af forskjellige Medlemmer. Der er for det Første en Betragtning, som nødvendig maa paatrænge sig Enhver, der tænker over denne Sag, nemlig den, hvorvidt det Forslag, som er fremsat, er af den Besskaffenhed, at det virkelig vil medføre nogen betydelig Besparselse for Statskassen. Det vil meget let sees og maa af Alle indrømmes, at, naar man simpelthen tager Forslaget, som det foreligger, vil det medføre en betydelig Besparselse; men der er oftere gjort den Indvending, at man frygtede for, at Vedtagelsen af det vilde foranledige, at vi kom til at give højere Lønninger, idet man nemlig vilde sige til os: Da vi nu paalægge Embedsmændene denne Afgift, maae vi ogsaa sætte dem istand til at kunne udrede den, og Følgen deraf maatte da blive, at vi maatte forhøje deres Lønninger, hvorved det let kunde være, at hele Besparselsen faldt bort. Denne Betragtning er forekommet Fleertallet ikke at have tilstrækkelig Vægt, naar der samtidig foreligger for os fra Regjeringens Side en heel Række Forslag til nye Lønningslove, hvorved det har været os muligt i den Henseende hver for sig at danne os et Skjøn om Forholdet med Hensyn til disse Lønningslove. Det Skjøn, vi have dannet os i den Henseende, kan omtrent i Korthed udtrykkes saaledes, at, dersom Thinget maatte være villigt til i det Hele taget i de store Træk at antage det Grundlag, som Regjeringen har givet med Hensyn til Totalsummerne i disse Lovforslag, hvilket vil erindres at være det, at der til hver enkelt Stat med enkelte Undtagelser anvendes det Beløb, som hidtil har været anvendt til Lønninger, men fordeelt paa en anden Maade end tidligere, med Tillæg af, hvad Sædtillægget har udgjort efter Gjennemsnit af 9 Aar, og af den midlertidige Lønningsforbedring efter Lønningsloven af 11te Mai 1866, behøver man efter vor Overbeviisning ikke at binde sig strengt i hver enkelt Post til, hvad Regjeringen har foreslaet. Besparselser ville ganske vist kunne indtræde